

De la droga a la medecina

Xavier Duran

L'ús creixent de drogues il·legals per joves té una de les seves causes en la banalització d'aquestes substàncies. Fins i tot certs sectors han volgut veure en les drogues un element de llibertat i en la prohibició de consumir-ne un acte d'hipocresia, ja que altres substàncies amb efectes nocius –tabac, alcohol– continuen sent legals.

Potser una altra causa és com es tergiversen o s'expliquen a mitges i malament algunes coses. Hi ha joves capaços de dir que el cannabis també és una medecina i pot anar bé per a la salut, idea produïda per alguna notícia potser mal explicada, però en tot cas mal entesa i pitjor utilitzada.

Per tot això, resulta ben interessant i oportú un informe del Reial Col·legi de Metges britànic sobre les aplicacions terapèutiques del cannabis. Segons l'informe, els tractaments basats en el cannabis i els seus derivats tenen potencial per tractar un ampli ventall de malalties i alteracions, però cal més recerca per estar segur dels beneficis i establir les dosis i les maneres d'administrar-los.

Les possibles aplicacions del cannabis, segons l'informe, són diverses: pèrdua de gana, esclerosi múltiple, dolor crònic, obesitat, problemes cardíacs, osteoporosi i fins i tot per deixar el tabac. No es tracta que el cannabis curi o millori tots aquests trastorns, sinó que pot eliminar-ne alguns símptomes o representar un paper en el mecanisme fisiològic de les alteracions –en el cas de l'esclerosi múltiple, pot reduir els espasmes i les tremolors i alenir el curs de la malaltia–.

L'informe diu moltes altres coses interessants. Així, fa èmfasi en la necessitat d'evitar que el cannabis s'administri fumant, perquè això pot comportar els mateixos perjudicis per als pulmons que fumar tabac. El que cal és extreure el principi actiu desitjat, com ara el tetracannabinol, i intentar que es pugui administrar en forma de càpsules o esprais nasals, per exemple. Així doncs, fumar porros no pot ser mai vist com un costum saludable, ans al contrari.

L'informe també parla del perill d'addicció. Explica que en les proves fetes amb persones no s'ha observat, sempre que, cal recalcar, l'individu s'hagi cenyit a les dosis terapèutiques marcades. En aquests casos, tampoc no s'han detectat efectes secundaris. Finalment, alerten que en el cas dels joves hi ha el risc que es desenvolupin episodis psicòtics, tal com passa amb el seu consum lúdic. Per això, consideren que el tractament amb cannabis o els seus derivats ha de ser evitat en el cas dels joves i en persones que tinguin antecedents d'episodis psicòtics.

Ens trobem, doncs, davant de grans potencials mèdics, però també amb la necessitat de fer recerca rigorosa, establir dosis i estudiar nous sistemes d'administració, a més d'alertar sobre efectes secundaris greus en certs grups. Tot això ofereix noves esperances a persones que pateixen problemes

greus, però també deixen clara la forma com una droga il·legal es pot transformar en font de nous fàrmacs: amb anys d'estudis consistents i amb administracions controlades.

Certs sectors conservadors han vist i veuen amb reticència que s'estudii l'ús mèdic del cannabis. Com que pot alleugerir el patiment de moltes persones, això seria un nou

“Segons un informe del Reial Col·legi de Metges britànic, els tractaments basats en el cannabis i els seus derivats tenen potencial per tractar un ampli ventall de malalties i alteracions, però cal més recerca per estar segur dels beneficis”

EL TEMPS

exemple del moralisme que vol obligar els altres a suportar el seu dolor en nom de conviccions inamovibles. Però també hem d'evitar l'altre extrem i no frivolitzar sobre el cannabis. Els seus efectes negatius i el d'altres drogues il·legals són evidents i no podem permetre que els problemes cognitius i de comportament s'estenguin de manera alarmant per la recança a les prohibicions que hi ha en altres sectors de la societat.